

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1071/2020

29.09.2020. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Симића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 820/2019 од 10.03.2020. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 167/20 од 09.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Симића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 820/2019 од 10.03.2020. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 167/20 од 09.07.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 820/2019 од 10.03.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ1 167/20 од 09.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА адвоката Драгана Симића од 18.06.2020. године и пресуда Основног суда у Новом Саду К 820/2019 од 10.03.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Симић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту

законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је тужилац на претресу одржаном дана 25.11.2019. године изменио оптужни акт тако што је уместо речи: „У дворишту зграде“ ставио речи „испред врата адвокатске канцеларије“, а да је суд у изреци пресуде навео речи: „У дворишту зграде, испред врата адвокатске канцеларије“, на који начин је прекорачио оптужбу и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, јер је измењеним оптужним актом промењено место наводног извршења кривичног дела, при чему се у чињеничном опису изреке пресуде наводе оба места, и у дворишту зграде и испред адвокатске канцеларије.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези, у образложењу пресуде, на страни 2, став 8. и страни 3, став 1., дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у преосталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац у преосталом делу захтева за заштиту законитости наводи да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања у образложењу пресуде потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а постоји и знатна противречност о чињеницама које су предмет доказивања са исказима саслушаних сведока, оштећеног и окривљеног, те да се из тих разлога не може испитати законитост и правилност пресуде, као и да у образложењу другостепене одлуке, уопште нема конкретног образложења, везано на наводе из жалбе браниоца окривљеног. На описани начин бранилац и ако не нумерише, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у образложењу захтева износи генезу међусобних односа окривљеног АА и оштећеног ББ и његовог сина ВВ, указујући на њихове нерашчишћене имовинско-правне односе у вези спорних гаража, те с тим у вези и на парнични поступак који се води пред Основним судом у Новом Саду, износи

одбрану окривљеног АА, исказе оштећеног ББ, сведока ВВ, сведока ГГ, сведока ДД, дајући при томе сопствену анализу наведених исказа, као и одбране окривљеног, те своје чињеничне закључке везане за конкретан догађај, на којима заснива став да се на доказима који су изведени у току поступка, ни једног тренутка са сигурношћу није могло доказати да је окривљени АА извршио кривично дело које му је стављено на терет, а који чињенични закључци су у супротности са чињеничним стањем утврђеним у правноснажним пресудама у току редовног поступка. По ставу Врховног касационог суда, на описани начин, бранилац окривљеног у суштини оспорава погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Међутим, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП не представљају законски разлог, због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, због чега је Врховни касациони суд у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. ЗКП у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, захтев одбио као неоснован, док је у преосталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић